

ROBIN BLIJFT IN HET WOUD

ROBIN had er goed aan gedaan zijn mannen niet te verlaten, en met hen te blijven wonen in het heerlijke Sherwoodwoud. Richard Leeuwenhart, in den roes van zijn overwinning, had hem wel volledige in-eerherstelling beloofd, maar toen de Koning, enkelen tijd later te Londen, in de abdij van Westminster, plechtig werd gekroond, had hij zijn belofte aan den « outlaw » en zijn mannen heelemaal vergeten. En toen de vorst, kort daarop, weer naar Frankrijk vertrok om er oorlog te voeren, wanhoopte Robin aan de teruggave van zijn naam en zijn eigendommen. Hij zou dus maar kalm in het woud blijven wachten. Misschien kwam er toch eens een dag, waarop Richard Leeuwenhart zich zijn belofte herinnerde...

In deze dagen van ontgoocheling had Robin Hood veel steun aan zijn lieve vrouw, Marian, die hem voortdurend troostte en opbeurde door haar nabijheid.

— Wat geeft het, zei ze hem, wanneer hij soms mismoedig werd, of Richard Leeuwenhart u uw graafschap terugschenkt of niet? Zijn we niet gelukkig hier in het woud, tusschen vader Tuck, Roode Will, Kleine John en al de anderen? Zijn ze niet allemaal even lief en vriendelijk voor ons?

— Dat zijn ze, gaf Robin toe, maar ik had die in-eerherstelling zoo gaarne gehad voor u, Marian. Het zou uw verdere leven verzekerd hebben.

— Och, praat daar maar niet verder over, troostte hem Marian, we zijn nu reeds zoo lang gelukkig, hier, onder den blauwen hemel. Waarom zouden we het niet blijven. Ge hebt weer enkele van uw meest gevaarlijke vijanden overwonnen, misschien laat men ons nu wel eens een heelen tijd met rust.

— En laten ze ons niet met rust, zei Robin Hood, dan zullen we hen bewijzen, dat de vrije mannen uit het woud nog even strijd lustig en weerbaar zijn als vroeger.

— Zoo hoor ik het liever, prees Marian, terwijl ze haar man over de lokken streelde.

Toch bleef Robin voor zijn rechten ijveren. Hij deed het meer terwille van Marian, dan om zichzelf. Wat hij zijn vrouw

ook gezegd had, en hoezeer hij het ook op prijs stelde, dat ze graag bij hem bleef in het woud, toch wilde hij haar een onbezorgde toekomst verzekeren, en dat kon hij slechts door terug in het bezit te komen van zijn graafschap. Daarvoor richtte Robin Hood zelfs een verzoekschrift tot Hubert Walter, een van de meest gezaghebbende mannen in Engeland, maar zooals vroegere verzoekschriften bleef ook dit zonder antwoord. Robin zond na enkelen tijd een tweeden brief, en meldde daarin, dat hij, in afwachting dat hem recht zou worden gedaan, zijn mannen getrouw, het bosch bleef bewonen.

* * *

Vier jaren verliepen aldus in wachten, zonder dat de minste tijding uit Londen kwam.

De abt van Ramsay, die Robins verwoedste tegenstander was, vermits hij nu het beheer had over het graafschap Huntingdon, bleef zooals vroeger, in het geheim, Robins verzoek tegenwerken, en door groote geschenken won hij de gunst van Hubert Walter. Het was dus heelemaal niet te verwonderen, dat Robins verzoekschriften zonder antwoord bleven.

Zekeren dag werden de Engelschen opgeschrikt door het nieuws van den dood van Richard Leeuwenhart. Bij een belegering van een Fransche stad werd hij getroffen door een pijl. De wonde ging zweren en de Koning stierf aan bloedvergiftiging. Zijn hart werd begraven in de Fransche stad Roëaan, die toen in Engelsche handen was.

Nu gaf Robin Hood voor goed alle hoop op. Prins Jan volgde zijn broeder op als Koning en van hem had Robin niets te verwachten, dat wist hij heel goed. Bloedige dagen voor het Engelsche rijk waren in aantocht.

* * *

Op zekeren dag reisde de abt van Ramsay door het Sherwood-woud. Hij werd natuurlijk aangehouden door Robins mannen, en aan de tafel van den hoofdman genoodigd. Daar hij weigerde zijn maaltijd te betalen, hielden Robins mannen hem in verzekerde bewaring. Tenslotte gaf de abt van Ramsay toe, maar om zijn vrijheid terug te krijgen moest hij veel meer betalen, dan hem eerst voor den maaltijd was gevraagd. Hij zwoer zich te wreken, en richtte zich tot Koning Jan om hulp.

De vorst, die de machtige edelen aan zich wilde verplichten, zond Sir William de Grey, den oudsten zoon van zijn gun-

steling, John de Grey, met honderd krijgers naar Nottingham om de geheele bende van Robin Hood uit te roeien. Kon dat gebeuren, dan was immers een van de liefste wenschen van Koning Jan vervuld.

Op een schoonen Lentemorgen vernam Robin Hood het nieuws van den naderenden vijand. Een pachterszoon, een van zijn getrouwen, kwam het brengen. Aanstonds greep Robin naar zijn hoorn, en met het gewone sein verzamelde hij zijn mannen rondom zich.

— Koning Jan heeft besloten tot onze verdelging over te gaan, zei Robin tot zijn volgelingen.

Kreten van woede en verontwaardiging beantwoordden deze eerste woorden.

— Een talrijk leger is op komst om ons uit te roeien ! vervolgde Robin Hood. Kan ik op u allen rekenen om onze laatste vrijheid en onze woonplaats te verdedigen tot het uiterste ?

— Tot onzen laatsten druppel bloed ! riepen de mannen.

— Dan gaan we onverschrokken den strijd tegemoet, besloot Robin. Brengt vrouwen en kinderen in veiligheid, en houdt u allen klaar.

Met den kreet : « Leve onze hoofdman, Robin Hood », gingen de mannen uiteen.

Met Roode Will en Kleine John besprak Robin Hood nauwkeurig het strijdplan. Ze zouden den vijand niet tegemoet trekken, maar hem afwachten, hier op hun eigendom, het heerlijke Sherwood-woud.

De botsing tusschen de Saksen en de Normandiërs was geweldig. Van weerskanten werd er met de grootste woede gestreden. De zwaarden flikkerden en kletterden ; knuppels rezen en daalden ; pijlen snorden.

Robin had de vrouwen, met Marian, naar een open plaats, geheel door kreupelhout omringd, gevoerd, en waande hen daar volkomen veilig.

Doch plotseling, midden in den strijd, kwam een man toegeloopt met de verschrikkelijke tijding :

— De Normandiërs hebben de vrouwen aangevallen !

— De lage lafaards ! brulde Robin. Vooruit, voor onze vrouwen !

Nog heftiger vochten de mannen uit het woud om zich doorheen den muur van tegenstanders een weg te banen, naar de plaats, waar zij de vrouwen thans in gevaar wisten.

— Vrouwe Marian is gewond ! klonk het eensklaps en allen herhaalden, hevig verschrikt, den kreet.

— Marian gewond !

Het was Robin, die te midden van een groep vijanden dapper stond te vechten, of de bliksem insloeg voor zijn voeten. Een oogenblik dreigde het zwaard zijn hand te ontglippen, maar hij hervatte zich dadelijk. Hij moest bij Marian zijn, zoo gauw mogelijk, en daarvoor moest hij strijden, met verdubbelde moed, met verdubbelde krachten. Geen oogenblik mocht hij aarzelen nu ; hij moest toeslaan, waar hij kon. En zijn zwaard trof heel wat hoofden van aanvallende Normandiërs. Ondertusschen vuurde hij zijn mannen nog aan door kreten en woorden. Dubbel zwaar troffen de knuppels, sneller snorden de pijlen.

De mannen van Robin, evenals hun hoofdman zelf, streden als razenden. De vijanden waren tegen dien geweldigen aanval niet bestand, en talrijke

dooden en gekwetsten achterlatende, vluchtten de overlevenden ijlings weg.

... ..

Robin haastte zich nu naar de open plaats, waar zijn vrouw op een bed van mos was neergelegd. Hij knielde naast haar neer.

— Marian... lieve Marian, zei hij.

— Het is niet erg, fluisterde de gekwetste.

— O, de lafaards, snikte Robin, terwijl hij het bloed, dat uit een wonde in den hals vloeide, trachtte te stelpen.

Vader Tuck kwam toegelopen.

Hij onderzocht de wonde.

— Met Gods hulp zullen we haar genezen, zei hij ernstig.

Onmiddellijk verbond hij de wonde.

Eenigen tijd later werd Marian naar de legerplaats overgebracht. Ze lag kalm en stil op haar bed. Robin kreeg hierdoor weer hoop. Maar de zieke bracht een onrustigen nacht door en tegen den morgen was ze stervende.

Kwaad vuur had de wonde besmet. Maar Robin wilde het niet gelooven, dat zijn lieve vrouw in levensgevaar verkeerde.

— Neen! Neen! ge zult genezen, lieve Marian, herhaalde hij steeds, en wanhopig streelde hij haar koude, bleke handen.

— Ach, antwoordde zij teeder, laat u niet misleiden, Robin. 't Is hard, harder voor u dan voor mij, dat begrijp ik. Doch toon u een man. Laten wij dankbaar zijn voor de jaren, die wij gelukkig met elkander mochten doorbrengen.

— Ik kan u niet missen! riep Robin snikkend. Neen, Marian, zonder u is het mij niet mogelijk te leven. Ge moet genezen!

— Kalm, liefste, kalm. Onderwerp u. Kom, zet u nog eens naast mij neer. Zie mij aan, blijf mijn hand vasthouden. Wij zullen elkaar hierboven weerzien.

Het hart van den armen Robin dreigde te breken. De smart was te zwaar, de zielepijn te snerpnd. En de sterke kerel, die zoovele Normandiërs had doen beven, schreide als een kind.

— Robin, fluisterde de stervende, 't is maar voor een korten tijd, dat wij gescheiden worden. Toon u sterk terwille van de getrouwen, die ons zoo liefdevol ter zijde stonden. Begraaf mij onder de boomen. 't Zal dan zijn of ik nog in uw nabijheid ben.

— Ach, Marian, lieve, lieve Marian, spreek zoo niet. Mis-schien...

— Neen, Robin, voed u niet met ijdele hoop. Ik voel, dat mijn laatste uur gekomen is, en mag u in dit heilige oogenblik niet misleiden. Ik dank u voor al uw goedheid en bescherming. Wij zijn steeds gelukkig geweest met elkander, we zullen het nog meer zijn in de eeuwigheid.

De zieke was vermoeid van het spreken. Zij lag eenigen tijd stil, doch uit haar brekende oogen straalde nog zooveel liefde, dat Robin tot in het diepste van zijn hart ontroerde.

— Lieve, fluisterde Marian, laat de mannen en vrouwen nog eens komen, en vader Tuck.

Daar stonden ze, de bannelingen, de stoere kerels, de dappere nazaten der Saksen.

En toen hun vorstin trachtte hun een laatste vaarwel toe te wuiven, toen haar blik hun scheen te danken voor hun trouw, toen bleef geen oog droog, toen weenden die mannen uit het woud.

— Vader Tuck, uw zegen ? vroeg ze zacht. Robin, kus mij. Leg uw gelaat tegen het mijne.

En zoo ontsliep ze, zacht en kalm, onder de hooge boomen van het Sherwood-woud.

En het was of de vogels hun gezang staakten en de insekten niet meer gonsden, de bladeren niet langer ritselden, als hadden zij allen eerbied voor de geliefde doode en medelijden met den sterken man, die, gebroken van hart, over het lijk weende.

Robin wilde geen afscheid nemen van zijn lieve vrouw, en een ganschen dag en een nacht waakte hij bij haar. Mannen en vrouwen zaten in groepjes in de nabijheid van hun doode vorstin. Niemand sprak. Allen hadden verdriet om het zware verlies, dat hun hoofdman trof. En vele mannen zwoeren Marian's dood te zullen wreken.

... ..

Ontroerd stonden de vrije mannen uit het woud rondom de geopende groeve, waarin het lichaam van Marian was neergelegd. Robin zelf had dezen laatsten plicht tegenover zijn vrouw volbracht.

Vader Tuck leidde de godsdienstige plechtigheid.

Toen de aarde in het graf neerviel en langzamerhand Marian bedekte, slaakte Robin een luiden gil en ijlde, waanzinnig van smart, het bosch in.

Zoolang Marian over aarde lag, had hij haar niet verlaten, en steeds haar lieve gelaat kunnen aanschouwen. Doch nu was alles weg. Niets bleef dan een gesloten graf. Het was te veel.

En de tijd, die alle smarten heelen kan, zooals men zegt, bracht hem geen troost.

Al zijn vroegere kracht en moed schenen verdwenen... Hij meed het gezelschap van zijn mannen, en zwierf gansche dagen doelloos door het woud. Dan weer zat hij uren bij Marians graf. Zijn sombere oogen staarden in de verte, zonder iets te zien.

Zoo ging het niet langer. Op raad van vader Tuck besloot hij voor eenige maanden of langer, het woud te verlaten, om in een andere streek afwisseling te zoeken.

Na van zijn getrouwen afscheid genomen en Kleine John het bevel over het kamp overgegeven te hebben, vertrok de hoofdman. Het was voor allen nog een pijnlijke dag, maar om Robin het afscheid niet moeilijk te maken, verborgen mannen en vrouwen hun smart.

ROBIN HOOD

A. HANS

L. OPDEBEEK · UITGEVER · ANTWERPEN

De Vlaamsche Jeugdserie

A. HANS

ROBIN HOOD

en

De Mannen uit het Woud

PENTEEKENINGEN VAN
JAN WATERSCHOOT

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN
1939

DE INHOUD

Een hachelijk Avontuur	blz. 5
De onwelkome Bode	» 11
Een Belegering	» 29
Kleine John	» 34
Vogelvrij !	» 51
Allans Terugkeer	» 66
Een gestoorde Huwelijksplechtigheid	» 76
De vrije Mannen uit het Woud	» 80
Nieuwe Moeilijkheden	» 88
Het Schuttersfeest	» 92
De Terechtstelling	» 119
De Terugkeer van Richard Leeuwenhart	» 124
Robin blijft in het Woud	» 137
Robin Hood op Zee	» 144
De Terugkeer naar het Woud	» 149
Robin onsterfelijk	» 158